Analize și opinii

Răzvan Bibire: Cum se fabrică liderii europeni – ghid neoficial pentru cetățeni sceptici

Acum 10 minutes 9 Vizualizari 3 Timp de citire

Te uiți în jur prin Uniunea Europeană și ai impresia că ai intrat într-un reality-show prost regizat: premieri care bâlbâie telegrame politice, președinți care nu pricep ce se întâmplă în curtea proprie, miniștri care confundă geopolitica cu un PowerPoint despre „reziliență”. Dacă ar fi fost doar într-o țară-două, ai zice că e ghinion. Dar când aproape peste tot vezi același tip de lider, începi să te întrebi: cine a pus mâna și i-a selectat fix pe cei mai nepotriviți?

Răspunsul pare simplu: Bruxelles-ul și cei din spatele lui nu au nevoie de oameni inteligenți, demni și patrioți, care să bată cu pumnul în masă pentru țara lor. Au nevoie de figuri docile, ambalate frumos, care să mimeze democrația în timp ce apasă butoanele pe care le primesc.

Și ca să înțelegi cum funcționează mecanismul, iată mai jos manualul neoficial de producere a liderilor europeni:

Capitolul 1: Materia primă

Se recrutează personaje fără prea multă personalitate. Dacă au trecut printr-o corporație, un ONG „european” sau un internship la Bruxelles, cu atât mai bine. Important e să nu aibă reflexul de a întreba „de ce?” sau, mai

Capitolul 2: Ambalajul standardizat

Se trec printr-o școală de limbaj dublu. Nu mai există „patrie” sau „interes național”; înlocuim totul cu „solidaritate europeană”, „sustenabilitate” și „unitate”. Odată învățat jargonul, liderul poate fi pus să țină discursuri în care spune mult și nimic.

Capitolul 3: Testul de obedienţă

Candidatul trebuie să demonstreze că poate condamna automat Rusia, să aprobe fără să clipească ce vine dinspre Washington și să accepte directivele Bruxelles-ului ca pe tablele legii. Dacă întreabă „dar cetățenii mei ce câștigă?”, este respins și trimis la pensie anticipată.

Capitolul 4: Simularea democrației

Liderul este introdus în oferta electorală. Presa parteneră îl lustruiește: „voce tânără”, „modern”, „garant al valorilor UE”. Oricine îi contestă autenticitatea e ștampilat rapid: „populist”, „extremist”, „pericol pentru democrație”. Așa se construiește iluzia de alegere liberă.

Capitolul 5: Funcția de paravan

Odată ajuns în funcție, liderul nu decide, ci semnează. Rolul lui e să citească teleprompterul, să facă poze cu steagul albastru și să încaseze huiduielile poporului atunci când „reformele” devin insuportabile. Astfel, atenția rămâne pe fața lui zâmbitoare, nu pe cei care trag sforile din spate.

Capitolul 6: Înlocuire și reciclare

Când liderul devine prea ridicol sau prea detestat, se schimbă ambalajul. Se promovează un „nou început”, dar mecanismul rămâne identic. Publicul, obosit și confuz, înghite repetiția.

Concluzie:

UE nu suferă de o coincidență nefericită a mediocrității. Ea funcționează pe baza unui sistem de selecție negativă, unde originalitatea, patriotismul și independența sunt defecte, iar docilitatea și lipsa de viziune sunt calități.

Rezultatul? Lideri care seamănă între ei ca niște produse de supermarket: aceeași rețetă, altă etichetă.

Autor: **Răzvan Bibire**

Despre autor

editor